Hồi thứ hai mươi mốt
Yến Anh hết dạ cứu Tấn Anh
Chung hậu cố tình làm nhục Yên quốc

Nói về Tấn Anh, đang lúc lo buồn, bỗng thấy chỉ triệu vào triều, liền gắng gượng vào quỳ mọp nơi trước Kim giai. Chung hậu xem thấy nạt lớn lên rằng:

– Chúa ngươi khéo bày kế lạ, tưởng bên nước ta đây chẳng có ai, nên mới sai ngươi đem cây Ngẫu tư cầm qua đây mà đố, một là chắc ý không ai gảy được rồi, vậy chớ người còn có tiếng chi nữa chăng?

Tấn Anh nghe hỏi sợ run, cứ quỳ mọp làm thinh chẳng dám nói rằng chi hết. Chung hậu cả giận lại mắng lớn nữa rằng:

– Đã biết rằng ngươi phụng chỉ của chúa ngươi mặc dầu, chớ ngươi thật là đứa súc sinh, thường mang lòng phản quốc, nếu nay ta chẳng dùng dịp này mà chém phức cho rồi, thì cho khỏi ngày sau ngươi khuấy rối nước Yên.

Nói rồi liền hối quan đao phủ dẫn ra chém. Tấn Anh nghe nói hồn phách rụng rời, ngó bốn phía không biết ai mà cầu bảo cứu; duy còn chờ ngửa cổ mà chịu chết mà thôi. May đâu có Yến quân sư còn đứng tại sân chầu, thấy vậy liền vội vã bước ra quỳ xuống can rằng:

– Xin Nương nương bớt trận lôi đình, việc này là tại nơi Yên vương, chớ chẳng phải là tại va, vì làm tôi, hễ Chúa sai đi đâu, thì phải đi đó; vả lại hai nước tranh cường chẳng nên chém người đi sứ, nếu nay Nương nương giận mà chém Tấn Anh, thì tôi e mười một nước thảy đều chẳng phục, lại chê Nương nương là người hẹp lượng, từ đây về sau chẳng còn ai dám tấn cống chi nữa, ấy có phải là mình lấp nẻo Chư hầu chăng, xin Nương nương mở hãy mở lượng từ bi, và nghĩ chút tình tôi mà tha cho chàng về nước.

Chung nương nương nói:

– Tiên sinh biết một mà chẳng biết được hai, vì ta xem tướng thằng này là một đứa gian thần đầu thì đầu rắn, mắt thì là mắt diều hâu, mũi chim ưng, mỏ nhọn như mỏ chuột, thật là đứa gian ác bất nhân, nếu nay chẳng giết nó đi cho rồi thì sau ắt sinh hậu hoạn.

Yến quân sư liền bước đến gần tâu nhỏ rằng:

– Điều ấy tôi há chẳng biết hay sao? Vì tôi đã đoán quẻ âm dương, trong ba năm tới đây thì nước Yên bị người này soán vị, ấy là cái cơ hội cho ta lấy nước Yên đó, xin Nương nương hãy tha hắn cho rồi.

Chung hậu nghe nói gật đầu, rồi hạ chỉ đòi Tấn Anh lên điện nói rằng:

– Nay có Quân sư ta can gián, nên ta phải vị tình dung thứ cho ngươi, ấy là tội thác ta tha, còn tội sống khó tha cho được.

Nói rồi liền khiến quan Nội thị đem viết mực ra, viết một bài thơ tứ cú như vầy:

Kính lời nhắn nói với Yên vương

Chớ khá lung lăng thói bạo cường

Nạp khoan đầu hàng thì khỏi hại

Bằng không ta ắt động đao thương.

Viết rồi liền khiến quân Võ lâm thích bài thơ ấy trên mặt Tấn Anh. Quan Võ lâm vâng lệnh đè Tấn Anh xuống, lấy kim mà thích bốn câu thơ ấy trên mặt, máu chảy ròng ròng, thích rồi lại lấy chàm mà thoa vào cho rõ chữ.

Lúc ấy Ngụy Tấn Anh bị kim thích nơi mặt đau đớn vô cùng song phải làm thinh mà chịu chẳng biết tỏ với ai, khi thích rồi liền quỳ lạy Nương nương tạ ơn chẳng giết. Chung nương nương bèn nói:

– Chẳng phải là ta muốn lăng nhục chi ngươi, ấy là Chúa ngươi khi dễ nước ta không người, thật rõ ràng là mình chuốc lấy cái họa cho mình vậy, vậy thì ngươi phải về nói lại với chúa ngươi, mỗi năm phải qua tấn cống, nếu để cho ta dấy động đao binh, thì chừng ấy một ngọn cỏ ta cũng chẳng chừa, nay ta ban cho ngươi chung ngự tửu mà đền công khó nhọc cho ngươi, ngươi hãy uống rượu đi, để có về cho sớm.

Tấn Anh uống ba chung rượu rồi tạ ơn lui ra, và lên ngựa dắt kẻ tùng nhân trở về cố quốc